

Repetare spre uitare

Bogdan Stoicescu

Repetare spre uitare

Spațiu... sau Cosmos (mie, cuvântul îmi sună straniu !),
Univers aş spune... nu ştiu,
Infinitul se reverifică,
Aştrii peste tot, lumini şi multe vise...
Parcă aş mai fi scris un asemenea nonsens,
Parcă aş mai fi privit extaziat acelaşi dans cândva,
Chiar mereu aş spune!

Spațiu... sau Cosmos (acest cuvânt îmi provoacă nostalgii!),
Univers aş spune... cine poate ştii?
Ei, noi - aceeaşi masă vie,
De sus, totul pare secerat, strivit,
Fără formă, fără viaţă, fără culoare, fără sentimente,
Parcă am mai privit aşa ceva cândva,
Tot timpul aş zice!

Spațiu... sau Cosmos (cine îmi explică pentru suflet acest cuvânt?),
Univers aş zice - aşa l-aş denumi doar pentru mine,
Orice îngemănare de neant,
Orice clipire a secundeii,
Orice fir de nisip în vânt purtat,
Un infinit cu repetare între aceleaşi paralele,
Timpul - oglindă stă între noi!

Spațiu... sau Cosmos (doar un cuvânt, şi nu tremur nicicum!),
Universul îmi lipseşte acum...
Timp, neant, secunde, sentimente, viaţă,
Lumi paralele, vânt, nisip, aceleaşi vise...
Totul secerat, strivit,
În aceeaşi viaţă unde am păşit demult,
Tot timpul aş zice!

Oglindă către timp...